

BLUES'N ROOTSIA RANSKANMAALTA, osa 2

Viime kerralla tutkimusmatkani ranskalaisen juurimusiikin ihmeelliseen maailmaan päättyi kovasti rokkaaviintunnelmiin. Lieneekin luontevaa lähteä liikkeelle siitä mihin jäin ja startata tälle toiselle erikoistaipaleelle hieman räväkemmän meiningin turvin.

MARKO AHO

Who let Shaggy Dogs out? kysytään **Shaggy Dogsin** viimevuotisen levyn otsikossa. En tiedä kuka heidät päästi valloilleen, mutta hyvä että päästi. Tämän kaltaista pönteällä otteella tulkittua bluesia, joka kuitenkin ei luiskahda yksitotisen jyytön puolelle, kuuntelee mielellään. Dr Feelgoodilta tulleet vaikutteet nousevat ajoittain pintaan, mutta se ei suinkaan ole ainoa totuus. Shaggy Dogsin musiikissa kuuluu brittiläisen rytmibluesin rokkaava perinne laajemminkin. Itse asiassa pääsyyllinen noihin tohtorivertailuihin taitaa olla kitaristi Jacker. Hänen soitostaan paistaa Wilkon diggailu läpi melko riskisti. Ainoaksi miinukseksi bändin kohdalla nousee ajoittain häiritsevän ylitulkitseva laulu. Kunhan vain laulusolisti Red pysyy aisoissa tai välillä melkoiseksi mölinäksi käyvää vokalisointia oppii sietämään, niin homma toimii hienosti. Esimerkiksi "Don't Think Twice" ja "Andre Williams" kulkevat niin peijakkaan komeasti. Shaggy Dogsin myötä tämä toinen kierrokseni lähtikin hyvin käyntiin.

Rokkimies on ilmeisesti myös **Christophe Marquille**. Hän esittäytyy vain kahden piisin voimin, mutta nekin riittävät, kiitos vain. Singlen avauksena kuullaan Calen "Cocaine" ranskaksi. Laulu tulkitaan pitkälti alkuperäisen hengessä, mitä nyt kitara tietenkin vinkuu himpun verran reilummin tässä näkemysessä. Toisena näytteenä kuultava Marquillen oma laulu "Suzy" on varsin persoona-tonta radiorockia. Se ei juurikaan allekirjoittanutta innosta – paitsi vaihtamaan levyä.

Koska rocki kuitenkin on poikaa, niin jatkanpa vielä yhden levyn verran rankemmissa merkeissä. **Yann Lemin** huivipäinen poseeraus "Entre Blues Et Granit" -cd:n kannessa asettaa odotukset juuri tuohon suuntaan. Kun levyn aluksi vielä polkaistaan jonkun sorttinen polttomoottori hörisemään, niin rokkiahansielä on tulossa. Ja toden totta; avausraita "Dobro Blues" edustaa perinteistä luukutusbluesia ja voimaboogietta. Tosin "mitäs minä sanoin" -riemu meinaa tyssätä heti alkuunsa, kun toisena tuleva "Un Blues Sur La 12" lyökin homman leppoisaksi swingiksi. Kitarasoolossa kuitenkin palataan levyn linjaan. Tämän kaltaisille kokonaisuuksille hyvinkin ilmeinen piisivalinta "Hey Joe" tulkitaan ilokseni akustisesti. Levyltä löytyvät myös lajityypille ominaiset funkimmat palat ja muut, mutta onpa mukana ripaus omaperäisyyden tavoittelua. Tosin sen myötä valitettavasti mennään etäämmälle bluesista. Niin tai näin, Yann Lemin kitarasankaruutta tuskin kukaan levyn päätteeksi kiistää.

Aavikon laidalla

Amar Sundyn levyn myötä huomaa päätyneeni tällä Ranskan turneella yllättäen aavikon laitaan. Sundry on Saharan tuaregeja ja antaa juuriensa kuulua musiikissaan. Tämän lisäksi siinä kuuluu

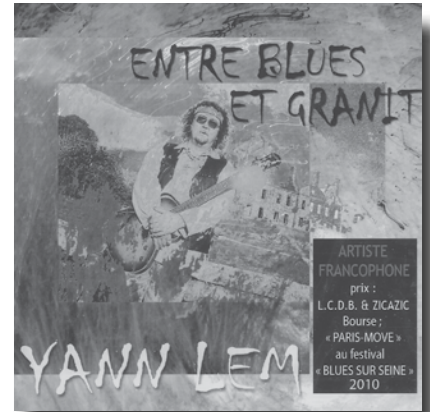

myös matkojen varrella mukaan tarttuneet ranskalaiset perinteet ja amerikkalainen blues, joten hän on kiertänyt maailmaa ilmeisen avoimin mielin. "Sadaka" -levyllä kompit rullaavat keuvasti ja tunnelma on kiireettömän rento. Luonnollisesti meitsin suosikiksi nousevat blueseimmat hetket. Esimerkiksi "Prisoner Of Misery (Halaoui)" on akustisen kitaran ja basson osalta perinteinen bluesshuffler, mutta rumpukomppi onkin sitten silkkaa Afrikkaa. "Camel Shufflen" poljento puolestaan kuulostaa todellakin siltä kuin kameli tanssisi. Kokonaisuutena tämä on varsin mielenkiintoinen levy. Pitänee jossain vaiheessa, kun on sopivan kiireetön hetki (noinkohan sellaista kohdalle osuu), laittaa luurit päähän ja ottaa tämä tarkempanakin kuunteluun.

Afrika-teema jatkuu osaltaan **Nico Wayne Toussaintin** "Southern Wind Blowin" -levyn "Mississippi"-raidalla. Tämä hyvin pitkälti studiolevinä purkkiin rykäisty, yli seitsemänminuuttinen teos luiskahtaa kuitenkin musiikillisesti enemmän jazzin puolelle. Muilta osin Toussaintin levyllä pysytellään perusasioissa. Hän on pätevä kuuloinen harpisti, ja maukasta bluesiakin levylle mahtuu. Laulajana hän ei oikein vakuuta ja osittain siitä syystä yleisilme on koko ajan aavistuksen popahtava.

Vaihtelevaa maastoa

Bluesharpisti **Benoit Blue Boy** on lyöttäytynyt yhteen lapsteel-kitaristi **Freddie Rouletten** kanssa. Herrat ovat tekaisseet Les Tortilleursin säestämänä tutkailtavaksi levyn nimeltä "Funky Aloo". Laps-teel ja funky on heti sellainen yhdistelmä, joka herättää mielenkiinnon. Pikaisella googlettelulla pitkän linjan musikantiksi osoittautuneella Roulettella on hyvin rauhaton ja säntäilevä soittotyyl. Välillä kuulostaa siltä kuin slidetanko veisi miestä, eikä suinkaan toisin päin. Levy on joka tapauksessa piristävää poikkeus tässä retkeni varrella. Benoit

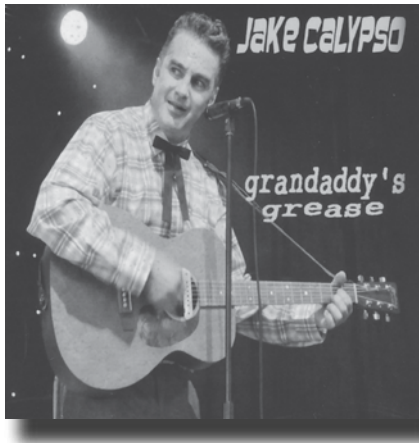

osoittautuu kelpo solistiksi ja harpistiksi, Tortilloiden soitto svengaa vaivattomasti ja lapsteel tuo oman hämmentävän lisänsä kokonaisuuteen. Fats Dominon "Hello Josephinen" ranskannoksella käyntiin lähtevällä levyllä meininki on sopivasti nojallaan New Orleansin suuntaan ja kyllä sitä funkiakin onneksi saadaan.

Musiikkityyliksen world bluesin ilmoittavalta **Slawekilta** on levypinon tullut kotipolttotuisia tuliais, mutta musiikki toimii kyllä näin epävirallisemmaltakin pohjalta. Kopioitu paperilappu, joka cd-r:n kaveriksi on tällä, sisältää tietysti vain ranskankielistä tekstiä, eikä siinä ole edes laulujen nimiä nimeksikään. Käväisin pikaisesti taas Googlen puolella ja havaitsin, että levyllä kuullaan ainakin Slawekin useammankin kerran levyttämä "Istanbul Blues". Se on omaperäinen, mainio raita, joka yhdistää itämaisia sävyjä bluesiin siinä määrin tehokkaasti, että se saa rullakebabin kummitelemaan mielessä. Jotta nälkä ei pääsisi hellittämään, niin heti sen perään tulee vielä "Burger Blues". Koeta tässä nyt sitten päästä kesäksi bikinikuntoon! Slawek on jo toinen, joka tarjoaa tällä tutkimusretkelläni kokaiinia. Tällä kertaa piisi tulkitaan edellistä omaperäisemmin jonkinlaisena lounge-jazzina ja mielestäni homma onnistuu hienosti. Slawek tekee keikkaa sekä bändin kanssa että akustisena duona pelkän lyömäsoittajan kanssa. Molemmista variaatioista löytyvät näytteet tältä levyltä ja mielestäni tuo pienimuotoisempi kokonaisuus toimii paremmin.

Vanhassa vara parempi

Ei ole suuren suuri yllätys, kun **Jake Calypso and his Red Hot** -nimisen ryhmän levyltä "Granddaddy's Grease" löytyy perinnetietoista rockabillyä. Kansikuvan perusteella levyn otsikko saattaisi viitata vaikka perintö-brylcremiin. Niukka kokoonpano käsittää akustista kitaraa laulunsa ohella soittavan

herra Calypson lisäksi vain soolokitaristin ja rumpalin, mutta hyvin rokki rollaa näinkin. Tyyllisesti pysytellään viisikymmenluvulla ja välillä mennään luontevasti Johnny Cashin tahtiinkin. Laulusoundi kuitenkin eroaa melko riskisti Käteis-Jussista. Jake tykkää laulaessaan nikotella ja erityisesti ujahdella – vähän liikaa meikäläisen makuun.

Perinteisiin ratkaisuihin luottaa myös bändi nimeltä **Jumpin to the Westside** levyllään "No Kidding". Bändi soittaa tyyllisesti vanhahtavaa soulia ja bluesia. Erikoisuutena mainittakoon, että nelikokoinen jäsen on kirjoittanut piisejä, ja laulaa ne myös itse. Materiaali onkin Syl Johnsonilta lainattua "Same Kind Of Thingia" lukuun ottamatta kokonaan bändin omaa. Piisejä sovitettaessa on satsattu määrän sijaan laatuun ja lauluihin on jätetty mukavasti ilmaa. Meininki kuulostaa melko lailla studioliiveltä ja soundimaailma on hyvin luonnollinen, seassa on hädin tuskin kaikujakaan. Kun perusasiat ja fiilis ovat kohdillaan, niin tämä luomusisointi kuulostaa yksinkertaisesti vain hyvältä. Bändin soulahtava blues nousee konstailemattomuudellaan tutkimusmatkani positiivisimpien etappien joukkoon. Levyltä ei löydy ainuttakaan turhaa raitaa, mutta henkilökohtaisiksi suosikikseni on kohonnut rumpali Bastien Cabezoinin laulama, kovasti The Bandin mieleen tuova "I Don't Know What I Want".

Niin ikään bändi nimeltä **Malted Milk** luottaa souliin, mutta heidän näkemyksensä on huomattavasti tuotetumpi. Homma hoituu tyylikkäästi voimalla seitsemän miehen; koskettimet ja kolmevahainen puhallinsekstio saavat äänimaiseman kuulostamaan äskeisen niukan ilmaisun jälkeen hyvinkin täydeltä. Malted Milkin levy ei missään nimessä ole huono, mutta yksinkertaisuudellaan viehättäneen Jumpin To The Westsiden jälkeen se ei oikein jaksakaan innostaa.

Levyyn pohjimmaisena on karua down home bluesia ja mikäpä olisi sen parempi päätös tutkimusmatkalleni. Bassoton **Lonj Trio** luottaa "Somebody's In Trouble" -levyllään sopivasti pörievän kitaran, huuliharpun ja rumpujen voimaan. Mielenkiintoisena lisätietona mainittakoon, että orkesterin nokkamies, kitaristi/laulaja Lonj on myös aiemmin kehumani Jumpin To The Westsiden basisti, varsin pätevä tekijä mies siis. Kappalevalikoima sisältää "Early In The Morningin" ja "My Father Was A Jockey" kaltaisia traditioaaleja ja kovasti samanhenkisiä omia piisejä sulassa sovussa. Vaikkei Lonj Trio mitään uutta tarjoakaan, niin maittavaa bluesia nyt kuitenkin.

Näin on saatu päätökseen sukellukseni suinpäin ranskalaisen juurimusiikin maailmaan. Seikkailu on ollut antoisa. Hommaan ryhtyessäni en tuntenut ainuttakaan näistä nimistä entuudestaan, ja levyniippuun mahtuikin monta iloista yllätystä, mutta sama todella hyvä levy ja olipa seassa toki hieman kökömpääkin tavaraa. Au revoir!

IT'S A GAS, GAS, GAS...

Instrumentalismien puolesta!

Goofin' Recordsin instrumentalismien ilosanomaa levittävä Gas-alamerkki on viettänyt pitkähkön hiljaisen kauden. Se on ollut kuitenkin vain tyyntä myrskyn edellä, sillä nyt lafka on pukannut markkinoille peräti kolme täyspitkää albumia. Eipä jaaritella enempää, laitetaan kitarat laulamaan.

MIKKE NÖJD

Porilaisnelikko **The Vision** siirtyi kakkoslevyllään "Now We Have A Colour Television" (GASCD 5) mustavalko-maailmasta moniväri-ilmaisuun ja väripaletin koko skaala hyödynnetään. Tyylinä miehistöllä on surf-rock-instrumentaalit ryyditettyinä 60-lukulaisella asenteella.

Monipuolisuus on valttia ja näihin instruihin kuuluu oleellisesti myös se avaruudellinen aspekti. Linnunradan rajoja haeskellaan sellaisilla siivulla kuin erittäin rivakkatempoisella esityksellä Escape To Space, melko erikoisella kompilla varustetulla raidalla Code I.D.O.5.9. sekä raidalla Dead Man Talkin', joka ikäänkuin yhdistää avaruusaihiot dekkarimytologiaan – ja mikä kaikkein ihmeellisintä, tämä soi myös jotenkin funkysti. Vaikka valtaosa materiaalista on uusiotuotantoa, niin pari coveriakin on mukaan mahtunut. Mistäs se Kesäviini tehtiinkään, laina on ehkä hieman kulunut, samoin kuin inkkari-klassikko Apache. Jostakin yhteydestä ovat tuttuja myös näitisti tunnelmoiva The Music Played sekä elävän yleisön edessä taltioitu alakuloilu Viva America.

Muusta materiaalista erottuu Silenzio selvästi muita hitaampana ja melko tummasävyisenä, ja dekkari-henkeä irtoaa täältäkin. Komppi-osasto on suorasuuntauksella sellaisilla tiiviillä latauksilla kuin Strange Things Happened On The Way To Memphis ja Blood On The Beach. Vapaapäivä on tietysti ilonpäivä ja Day Off The Work twistaa aiheeseen passaavan riehakkaasti, villiä rytmiä ja twistin riemua voi bongata lisää sellaisilta nasevilta esityksiltä kuin Forbidden Pleasure ja Greetings From Okinawa. Leppeäkompinen Heartaches Unlimited nojaa vahvasti rautalanka-iskelmäperinteeseen, samaa voisi todeta myös keskitempoilevasta raidasta End Of The World Is Cancelled. Lajityyppisidonnainen on myös Telerompter Blues, jolla pelittää aivan erityisen nätti melodia.

Mustavalkoisuudesta on nyt edetty monivärisyyteen, vaan mikä olisi seuraava luonteva askel... netti, hd, blue-ray...?

Vaikka seuraavaksi käsillä on melko tuoreen kokoonpanon ensialbumi, niin kyseessä eivät todellakaan ole mitään untuvikot, vaan miehistölle on kertynyt soittokokemusta jo lukuisista eri bändeistä. Nelimiehininen **The Shockwave!** on vanhan koulukunnan surf-instrumentalismien puolestapuhuja.

"Death Race" -cd (GASCD 6) on jakautunut melko tasan omien sävellysten ja lainojen kesken. Ihan tunnetuimpiin teemoihin ei puututa, enkä minä näitä osannut jäljittää. Mutta mainitaan vaikka raita Roppongi No Ben Chan, joka on asemoitu mediumkompille, ja joka juhlistaa nättiä melodiaa. Hämyproge-kytköksinen Lucifer Sam's Surf (Syd Barret/Pink Floyd) etenee vilkkaasti nelistäen, ja joku kumma dekkari-fiilis tässäkin on mukana. Bändin nimikkobiisi Shockwave soi melankoliaa ihan slaavilaisissa mitoissa ja hitaan startin jälkeen päästeltään lähinnä keskitempossa. Farkkuaiheinen Blue Jean No 1 on suora tiukka rokitus ja rivakka esitys on myös Force Of Gravity. Sen sijaan raidalla

On A Tropic Night viihdytään nätin melodian kanssa. Hollywood Punk on rotevaotteinen shuffle, joka kookuttaa erikoisella skitta-soundillaan, ja meno on äärimmäisen kovaa. Rautalangan sekä iskelmän kulminaatiopistettä tavoittelee The Adventurer, biisi on nätti kuin mikä. Päätösurala kokeillaan rajoja ja toisilleen aika vieraiden aineosien keskenään sotkemisesta seuraa kerrassaan mainio esitys.

Kundien omissa biiseissä riittää kyllä kehumisen aiheita. Esim. kiekon nimibiisiksi nimetty avaus pesee eetteristä heti hyvällä sykkeellä ja melankolinen melodiaosuus soi lajityypin perinnettä. Vauhti eikun vaan paranee Dusty Sand Saharalla, joka kompituksensa puolesta on likipitään shuffle. Jo jylhällä nimellään vaikuttava Thunder On The Sea osoittautuu hienosti keinuvaksi mediumiksi ja tällä on kiva fiilinki. Tulivuori-aiheinen Kilauea Volcano viihtyy vinkeän riffin varassa. Reippaasti liikahtelevalta raidalla Snow White Survive kumarretaan jälleen perinteiden suuntaan. Hillittömän nopea Under The Water revittelee ja niittaa sekun tehokkaasti mennessään.

Ja seuraavaa aaltoa odotellessa laitetaan reverbit lujille!

Jo yli kymmenen vuotta toiminut ja toisen (?) albuminsa "Meet The Men Of Danger..." (GASCD 7) julkaissut **The Dangermen** -viisikko lataa klassista surf-instrusoundia lisäksi siihen vähän rautalanka-fiilinkiä. Biisit eivät ole sieltä tutuimmasta päästä, mutta esikuviin lukeutuu ainakin Ventures.

Kovinta kiihdyttelyä jos lähdetään hakemaan, niin raidalla Beatnik Time olisi siihen potentiaalia, samoin kuin ryhdikkäällä western-shuffella Zapata, eikä unohtaa sovi lännkärihenkistä raitaa Moon Probe. Silkkää groovea ja yleistä kovaa menoa esittelevä Cathy's Theme ansaitsee tulla mainituksi, kun taas "raketti-laulu" Red Rocket ampaisee suoraan kohti galaksin peräseinää. Raitaa Black Sand Beach voi puolestaan nimittää rockeriksi, meno on kerrassaan armotonta. Eikä se irroittelun fiilis vielä loppunut, dekkari-klassikko Dick Tracy luenta on naseva, kun taas raidalla Moon Child ampaistaan jälleen avaruuteen, tällä kertaa shufflen tahdittamana. Lasse Mårtenssonin NO! taipuu liiki twistiksi ja liikkuu vinhasti. Hirviö-laulu Monster Beat on erittäin tiukka shuffle ja meri on miltei kiehumispisteessä raidalla Cruel Sea, jonka myötä bändi kirittää maaliin.

Raitaa The Human Jungle voisi kuvata vaikka suurkaupungin urbaaniksi dekkarismiksi ja elokuvista tuttu For A Few Dollars More vie meidät revolverisankarien aikakautteen villiin länteen. Vahva melodia ja yleinen hyvä fiilinki puskevat väkisin pintaan hienolta A Place In The Sunilta. Lisää hyvää tunnelmaa voi poimia vaikka Manx Man Island'ltä sekä kivalla melodialla etenevältä Spanish Armada'ltä. Raidan Maroc äänimaailma on hyvällä tavalla "outo" ja se johdattelee ajatuksia jonkin suurkaupungin keskeyttämättömään sykkeeseen.

Vauhtia ja vaarallisia tilanteita, sitä tarjoaa The Dangermen.